

REVISTA

Fotografia feta després de la representació de «L'hostal de la Glòria» a La Unió Liberal.

Clixé Bosch

el desig d'assistir a un èxit, però també amb la temença que els nostres amateurs aquesta vegada no s'en sortirien. Oimés quan hom sabia que tots els dies abans els assaigs eren com una mena de treballs forçats i havia vist la cara llarga del director, a cada punt més exigent.

Però s'aixecà la cortina i va aparèixer als ulls de l'espectador la bella estampa d'aquell hostal —decorat magnífic de Vicenç Llufs— i començà la música deliciosa dels versos d'En Segarra, dits de forma gosaríem dir impecable. I ressonaren els primers aplaudiments a la sortida de la *Senyora Flora* i *Senyor Ventós* i es repetiren a honor del *Rupit*. L'entrada a escena de *Glòria*, que té tot el to de la famosa arribada del tenor de la *Marina*, produí astorament en el públic, que esclatà en forta ovació, i els aplaudiments es renovaren al final de l'escena idíl·lica de *Rupit* i *Angeleta* i quan baixà el teló l'èxit era segur, esclatant, sense cap mena de dubtes ni reserves. Els comentaris a la sala, al cafè i als passadissos eren —unànims— barreja d'admiració i de simpatia, però més que tot, de sorpresa. Ningú no s'ho havia cregut.

En el segon acte, —durant el qual es produí un incident, que podria haver aigualit la festa, però que fou salvat hàbilment —(no res, un desmai de l'apuntador Esteve Garrell a mitja representació, produït per cansament)— l'èxit s'afirmà més i esclatà una ovació forta, interminable, que va interrompre la gran escena de *L'Hostalera* i *Roser*, la seva germana, ovació que es repelí al final de l'acte, després de la poètica escena amb que l'acaba l'autor i que tingué la més justa interpretació, com la tingué així

mateix tot el tercer acte, molt particularment les escenes del *Jutge* i l'*Hostalera* i la d'aquesta i *Andreu*, el seu espòs, amb què l'obra acaba.

Els llegidors que diumenge no eren a La Unió Liberal possiblement creuran exagerats els termes en què és escrita aquesta crònica; però no trobaran que diem res de més tots quants gaudiren del bell espectacle, que es farà inoblidable i que és una anella més —i de molta vàlua— de la cadena d'èxits dels nostres artistes —artistes, veritaders artistes— amateurs.

No ens agrada establir jerarquies ni voldríem ferir susceptibilitats, que sem-

A la Srta. Maria Iglésies

Protagonista de
"L'Hostal de la Glòria"

Vull que em perdoni, si gosat em creu,
i la proclama pel seu art, Maria,
filla dilecta de la gran Talia,
un germanastre del sublim Orfeu.

Jo, en la mateixa peregrina deu
on beu son geni, no he begut ni un dia;
i un glop ben minso d'eixa deu voldria
que grat el lleure de la vetlla ens féu.

Sigui-li el númen de Talia afable
sempre, i propici, com li fou amable,
l'altra nit, Maria, de record triomfal.

Jo, mentre n'hagi d'eixa nit memòria,
n'hauré de vostè en el paper de "Glòria"
del drama de Sagarra l'immortal.

LUMEN

Granollers, desembre del 1934.

pre hi ha envejosos que els plau de jugar-hi. Però ens cal dir la nostra admiració singularíssima a Maria Iglésies. Hem seguit la seva actuació —i la de tots els nostres amateurs— amb vera simpatia; però la seva interpretació de *Glòria* «passa de la mida». En tots moments fau l'*Hostalera* creada pel poeta; visqué talment el personatge. No es limità a dir els versos, sinó que els dramatitzà i subratllà les frases —ara joioses, ara sentides i ara valentes,— de la protagonista, una de les poques troballes del teatre català modern.

I, què direm de Mercè Gelabert, deliciosament còmica i «clavada» en el seu paper de *Senyora Flora*? I quina no fou la nostra sorpresa en reconèixer en la *Roser*, mig *nyeu-nyeu*, mig malvada, però en tots moments la dona sensual i insatisfeta, a Maria Tapias!... I la petita Maria Garrell, l'*Angeleta* que feia parella amb *Rupit*, el millor que hem vist fins ara a Sabes Fuster? I l'esforç que representa, per a una noia, interpretar el paper difícil i ingrati de *Gertrudis*? Molt bé, Pepeta Vinyoles, molt bé; però cal ésser més deseixida encara, més natural.

D'ells, després que ja hem esmentat Sabes Fuster (*Rupit*) anotem per ordre de mèrits: Josep Ferrés (*Senyor Forcadell*), Patrici Valls (*Senyor Ventós*) Alfons Amador (*Setpervuit*), Andreu Soldevila (*Santaló*), i Josep Fuster (*Torelló*), qui feia el seu debut. Enric Gubern, a qui ens ha plagut elogiar repetidament, lluità per ésser l'*Andreu*, mig plaga, mig brètol, dels dos primers actes, però pel nostre gust era poc calçasses. El seu temperament s'avé millor amb l'*Andreu* del final de l'obra, quan es descobreix